

LAFADIO HEARN

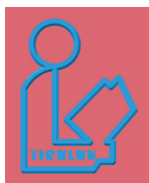
Truyện chàng Hôichi cụt tai

Người dịch: NGUYỄN NAM TRẦN

Truyện chàng Hôichi cụt tai

Lafcadio Hearn

Người dịch: Nguyễn Nam Trân

Paris * 01-2026

Nguồn : *chimviet.fre.fr*
Ebook : *Thư viện Tiểu Lùn*

**Truyện chàng
Hôichi cụt tai**

LAFCADIO HEARN

Lời người dịch:

Gió lùa qua ngàn liễu bến Matsue (Tùng Giang), thành phố nhỏ nhìn ra biển Nhật Bản bốn mùa phong vũ. Đến nay, liễu vẫn thắm xanh trên bến như cái thuở con người phiêu bạt Lafcadio Hearn (1850-1904) đến định cư để tìm hiểu một nền văn hóa xa lạ đối với ông. Hearn (người Nhật đọc là Haan hay Herun) sinh năm 1850 ở quần đảo Ionia, Hy Lạp. Cha Ái Nhĩ Lan, mẹ Hy Lạp. Từ khi cha mẹ ly hôn, ông rày đây mai đó cho đến năm 1890, ngày đặt chân lên đất

Phù Tang. Lấy tên Koizumi Yakumo (Tiểu Tuyền Bát Vân), ông viết nhiều tùy bút, biên khảo về đất nước và con người Nhật Bản.

Hearn lớn lên ở Pháp, chu du Mỹ, Canada, Martiniques... trước khi sự tình cờ đưa ông cập bến Yokohama năm đã 40 tuổi. Yêu mến phong cảnh hữu tình đất Matsue, ông sống một chuỗi ngày thật hạnh phúc ở đây, sau vì bệnh hoạn phải xuống Kumamota rồi lên Tokyo dạy Anh ngữ ở những đại học nổi tiếng như Waseda, Tokyo, trước khi qua đời năm 1904 vì nghẽn mạch tim.

Viết văn, ông chịu ảnh hưởng Robert Stevenson, Gustave Flaubert, Guy de Maupassant, những nhà kể truyện nổi tiếng. Ông muốn từ bỏ thế giới Tây Phương để mạo

hiếm đến những miền đất lạ như nhiều nghệ sĩ cùng thời, trong đó có Paul Gauguin và Pierre Loti.

Hearn đặc biệt yêu thích những truyện kinh dị không cứ gì của Nhật mà của quần đảo Antilles, của cả Trung Quốc. Lúc mới đến Nhật, chưa rành mặt chữ, phu nhân Setsuko đọc truyện ma quái Nhật cho ông nghe. Ông soạn lại bằng tiếng Anh, sau mới được dịch ra Nhật ngữ. Người ta biết Hearn nhiều qua tập *Kaidan* (Quái Đàm) mà “Truyện Chàng Hôichi Cụt Tai” (*Miminashi Hôichi no Hanashi*) này là một Nguyên tác (chỉ dài có một phần ba bản văn) vốn mang tên “Tì Bà Bí Khúc Khấp U Linh” lấy từ tác phẩm cổ điển “Ngọa Du Kỳ Đàm” do một ẩn sĩ tên Nhất Tịch Tản Nhân soạn,

bản cổ nhất còn lưu lại in năm 1782.

Tham khảo:

1) *Hirakawa Sukehiro, Koizumi Yakumo, Kaidan, Kidan, (Tiểu Tuyền Bát Vân, Truyện Kinh Dị) Kodansha, 1990.*

2) *Hirakawa Sukehiro, Koizumi Yakumo, Kureoru Monogatari, (Tiểu Tuyền Bát Vân, Truyện cổ vùng đảo Antilles) Kodansha, 1991.*

3) *Lafcadio Hearn (Tashiro Michitoshi dịch), Kaidan, Kidan (Truyện Kinh Dị), Kadogawa, 1956, ấn bản năm 1995.*

4) *Lafcadio Hearn (Hirai Teichi dịch), Kaidan, Iwanami, 1940, ấn bản năm 2000.*

Cách đây hơn bảy trăm năm, vùng Dan no Ura ngang eo biển Shimonoseki là nơi xảy ra trận quyết chiến giữa hai giòng họ Minamoto và Taira. Ở Dan no Ura, một nhà Taira từ đàn bà con nít đến cả vị ấu chúa mà ngày nay người ta còn nhớ đến qua cái tên Thiên Hoàng Antoku (An Đức) đều bị tuyệt diệt. Từ đó đến nay bao nhiêu nước đã chảy qua cầu mà một vùng biển Dan no Ura vẫn còn xì xào về những chuyện kinh dị về hồn ma vất vưởng của dòng họ

Taira. Đừng nói chi đến những con cua Heike (một tên khác của Taira) trên lưng mang hình mặt người như muốn giữ lại dấu tích oán hờn của các chiến sĩ Taira, (lũ cua mà người kể chuyện đã có lần nhắc đến trong một tác phẩm khác), trên một vùng biển đó, người ta đã nghe, đã thấy bao nhiêu là sự kiện kỳ quái. Ví dụ cái cảnh hàng nghìn ánh lửa ma trôi không biết đâu ra, lướt trên ngọn sóng trong những đêm tối đen. Dân chài thường gọi đó là «quỷ hỏa», loại ánh sáng xanh lè lạnh lẽo. Nào đã thôi đâu, những ngày gió lớn, lúc đó từ ngoài khơi lại vọng về những tiếng thét gào cuồng nộ như âm thanh sát phạt trên bãi chiến trường.

Xưa đã thế nhưng ngày nay những con ma Taira còn lộng hành hơn trước nữa. Ma hiện ra trên thuyền bè đi lại ngoài khơi, tìm cách nhận đấm hoặc chờ những ai đang bơi lội giữa giòng, bất thần chụp lấy rồi kéo họ xuống đáy biển. Cái chùa A Di Đà lập lên ở vùng Akamagaseki (nay là Shimonoseki) vốn nhằm mục đích cúng tế, an ủi vong linh những con ma Taira ấy. Phần đất cuối chùa nơi sát biển, nhà chùa có dành ra một khu chôn cất, dựng bia mộ khắc tên vị thiên hoàng chết đuối cùng như tên quần thần của người, mọi năm đến ngày giỗ chạp, đều lập đàn tràng giải oan. Từ khi A Di Đà Tự lập ra, rồi đến khi bia đá dựng lên thì quỷ quái họ Taira cũng bớt quấy người. Dù vậy, những chuyện quái

dị không vì thế mà hoàn toàn chấm dứt, điều đó chứng tỏ vong linh kia vẫn chưa được phiêu diêu về cõi thọ.

Vài trăm năm trước ở vùng Akamagaseki có một chàng mù tên gọi Hôichi (Phương Nhất). Hôichi nổi danh về tài đánh tì bà và hát theo điệu đàn. Cái tài đánh đàn kể truyện anh chàng vốn có từ ngày còn bé. Khi hãy còn là một gã thiếu niên, tài chàng đã vượt cả thầy học. Chả thế mà mấy chốc Hôichi đã trở thành nhạc sư tì bà, sở trường về khúc “Truyện hai nhà Minamoto-Taira tranh hùng (1). Người ta bảo khi Hôichi chơi đến đoạn nói về cảnh thủy chiến ở Dan no Ura thì nào nùng ai oán đến “quỷ thần cũng phải cảm thương nhỏ lệ”.

Lúc Hôichi chưa có danh chi, chàng ta rất nghèo. May nhờ có một người tri kỷ nâng đỡ anh. Người ấy là hòa thượng trụ trì chùa A Di Đà, một nhà tu hành tinh thông cả thi ca âm luật, lâu lâu vẫn gọi Hôichi đến chùa đánh tì bà cho cụ nghe. Hòa thượng thấy chàng trẻ tuổi tài cao, thường mến muốn giúp đỡ đến độ mời chàng đến trọ hẳn. Hôichi cảm lòng tốt của cụ, bèn nhận lời. Từ đó, Hôichi vào ở hẳn một gian hậu liêu. Cảm cái ơn cho nơi ăn chốn ở, hễ đêm nào không có khách mời chơi đàn, Hôichi vác tì bà đến đánh để hòa thượng giải sầu, và như thế thành lệ.

Chuyện xảy ra vào một buổi chiều mùa hạ. Hôm đó, một đàn việt có tang ma, sư cụ phải đi đọc kinh suốt đêm, mấy chú tiểu chú điệu đều tháp tùng. Hôichi ở lại canh chùa một mình. Trời nóng hầm, Hôichi lò mò ra ngoài hàng hiên trước phòng ngủ để kiểm chút hơi mát. Hàng hiên này nhìn ra khu vườn nhỏ phía sau chùa. Hôichi ra ngồi đây với ý định chờ sư cụ về nhưng ngồi một mình mãi không làm gì cũng buồn, chàng mới bắt đầu dạo một khúc tì bà. Quá nửa đêm mà sư cụ vẫn chưa về. Hôichi dợm vào phòng nằm duỗi tay chân một chút thì thấy không khí trong phòng hãy còn nóng, chàng ta mới ra ngoài lại. Vừa trở ra, Hôichi bỗng nghe tiếng chân người từ cánh cổng sau tiến lại gần. Ai đó đi xuyên qua

cảnh vườn con, tiến về phía hàng hiên. Đang phỏng đoán như thế thì chàng ta thấy bước chân kia đã tới sát trước mặt mình, đứng sững lại. Nhưng người đó không phải là hòa thượng. Một giọng to, khỏe cất lên gọi tên chàng mù. Giọng trịch thượng, kẻ cả như giọng samurai gay gắt gọi người dưới:

– Hôichi!

Hôichi quá kinh hoàng đến độ trong một chốc không cất thành tiếng. Giọng nói kia lại như ra lệnh:

– Hôichi!

– Thừa vâng!

Chàng mù lí nhí trả lời chả bù với giọng nói nhanh như gió cuốn của người lạ.

– Thừa tôi mù loà, không thấy đường. Vị nào đang gọi tôi đây ạ...

– Người chớ sợ.

Giọng nói bỗng có phần dịu lại, người lạ tiếp lời:

– Ta nhân đóng quân ở gần vùng này, có việc mới ghé qua đây. Chủ quân của ta là bậc cao quý, xưa vẫn ra vào chỗ cung cấm. Nay bề trên và đoàn tùy tùng của ngài ghé trọ qua đêm ở vùng Akamagaseki này, biết đến trận quyết chiến ở Dan no Ura nên ghé vắng cảnh. Bề trên nghe đồn tài kể chuyện của người rất cao diệu, ngài muốn nghe một khúc. Vậy người hãy mau mau lấy đàn theo ta đến chỗ dừng chân của các bậc tôn quý. Các vị ấy đang chờ người đó!

Thời ấy, samurai đã ra lệnh thì mọi người phải răm rắp tuân theo. Hôichi vội vội vàng vàng xỏ dép, vác đàn, đi theo người lạ. Người vũ sĩ nắm tay Hôichi một cách gọn gàng, kéo chàng ta đi nhanh như tên bắn. Bàn tay người lạ rắn như thép nguội, mỗi bước đi, bên sườn có tiếng lách cách như thể đang mang giáp trụ. Có lẽ người lạ là vũ sĩ cận vệ của một nhà quyền thế nào đó. Cái sợ hãi buổi đầu đã bớt dần. Hôichi điềm tĩnh trở lại và trong lòng bắt đầu rộn lên một niềm hãnh diện. Bởi vì anh chàng nhớ ra lúc này người lạ có nhắc đến mấy chữ “một bậc cao quý ngày xưa vốn ra vào chỗ cung cấm”, như vậy tài đàn của mình đã lọt đến tai một bậc đệ nhất công hầu nào rồi. Vừa nghĩ đến đó thì

người vũ sĩ bỗng dừng bước. Hôichi lắng tai nghe và có cảm tưởng hai người đang đứng trước một cánh cổng lớn. Ở chốn xa thành thị phố xá như thế này, ngoài chùa A Di Đà chắc không làm sao có một cái cổng lớn cỡ này. Hôichi đang nghi hoặc thì tùy giả đã cất tiếng đồng dục:

– Khai môn!

Không phải đợi lâu, có tiếng song hồng mở nặng nề, hai người đã bước vào bên trong cửa. Đi qua khỏi một khu đình viên khá rộng, cả hai đến một cánh cửa khác. Dừng chân ở đó, tùy giả lại hô lớn:

– Có ai trong đó không, xin được bẩm đã đem Hôichi về đến đây rồi.

Nói xong, có tiếng chân người từ bên trong đi ra, lại có tiếng vách giấy mở ra, tiếng rèm cửa cuốn lên, giọng đàn bà con gái xì xào. Nghe họ trò chuyện với nhau, Hôichi thầm nghĩ những người này phải là bọn thị tỳ trong một phủ đệ. Chàng mù đâm ra lo lắng không biết người ta sẽ dắt mình đi đâu. Chưa kịp nghĩ ngợi gì, có người đã đưa tay dắt chàng ta đi lên năm sáu bậc thang. Đến bậc cao nhất, có lệnh phải cởi dép. Bàn tay đàn bà lại tiếp tục dắt Hôichi đi qua những khu hành lang lát gỗ nhẵn thín và dài tường chùng bất tận. Chàng mù rẽ quặt không biết bao nhiêu lần ngõ ngách, cột trụ, xuyên qua mấy gian phòng trải chiếu rộng thênh thang trước khi được đưa vào trong một gian đại

điện. Hôichi nghĩ ôi chao, đại điện này hẳn là nơi tụ tập các vị tôn quý vì hẳn nghe tiếng vạt áo lụa chạm nhau sột soạt như tiếng lá trong rừng xao động, tiếng người đông đảo đang trò chuyện với nhau. Họ đang thì thầm những gì, Hôichi không hiểu rõ nhưng ngôn từ họ dùng là của nơi gác tía lầu son.

Hôichi được lệnh cứ tự nhiên. Người ta bày trước mặt chàng một tấm nệm tròn, mềm mại và bảo ngồi lên. Hôichi đang nấn lại giây đàn thì một giọng đàn bà đã cất lên, dường như tiếng của lão chủ quán trong cung:

– Mi hãy so dây, bắt đầu dạo khúc “Truyện Heike” cho bề trên thưởng thức đi.

Nhưng nếu bà ta chỉ nói chừng đó thì Hôichi không biết phải bắt đầu từ đâu. Truyện nhà Taira dài lắm, kể biết mấy đêm mới xong. Hôichi mới đánh bạo:

– Dám thưa Truyện Heike khá dài, một buổi không sao kể hết. Chẳng hay bề trên muốn nghe đoạn nào?

Hỏi đến đây thì giọng lão bà lại trả lời:

– Hãy kể cho ngài nghe đoạn quyết chiến ở Dan no Ura. Trong cả một Truyện Heike, đoạn này nghe buồn thấm thía nhất đấy.

Hôichi bèn từ từ cất giọng, kể lóp nói về trận thủy chiến khủng khiếp. Tiếng đàn khéo làm sống lại

nào là tiếng mái chèo quạt nước, tiếng đoàn thuyền lao lên xung trận, tiếng tên bay xé gió, tiếng chân rầm rập xen với tiếng quân reo hò, tiếng đao kiếm giáp trụ chạm vào nhau soang soảng, tiếng người bị đâm ngã ùm xuống nước. Trong lúc Hôichi đang ra sức trình tấu, chung quanh người nghe đã bắt đầu xuýt xoa tán thưởng.

– Làm sao lại có tay đàn tuyệt vời như thế nhỉ.

– Ngay ở kinh đô, cũng chưa nghe ai đánh hay đến vậy.

– Dưới gầm trời này, hỏi ai hơn được Hôichi!

Bao nhiêu lời khen tặng lọt vào lỗ tai chàng mù. Trong lòng Hôichi

rộn một niềm tự hào, chàng lại ra sức đàn hát. Tán thưởng tưởng còn như không dứt thì chung quanh bỗng nhiên trở lại im lặng như tờ. Lúc ấy, khúc đàn đã tiến dần đến đoạn tả thảm cảnh nhà Taira, một đoàn người đẹp, trẻ thơ bỗng nhiên gặp cảnh tuyệt mệnh, thương tâm, nhất là cảnh hai bà phi bỗng ầu chúa trầm mình dưới dòng nước bạc. Người nghe ai nấy ngậm ngùi thở dài, chột nổi lên đầu đây tiếng nấc tức tưởi nghẹn ngào rồi tiếng khóc oà vang. Tiếng khóc vỡ ra như không cầm lại được, chính Hôichi cũng phải ngạc nhiên không ngờ mình đã động mỗi thương tâm của người nghe đến thế. Tiếng khóc kéo dài một hồi lâu rồi như vơi đi, bốn bề bỗng yên tĩnh trở lại. Trong

cái im lặng đó, giọng bà lão lại cất lên:

– Người đàn như thế thật trên đời có một không hai. Đã đành từng nghe tiếng người đồn đãi nhưng hôm nay xem mi trở tài mới biết lời đồn kia còn thua sự thật. Đức vương thượng rất hài lòng. Ngài còn giáng chỉ cho chúng ta bảo phải ban cho mi nhiều tặng vật để thưởng công. Vậy kể từ đêm nay, trong suốt sáu đêm, mỗi đêm người phải tới đây đánh đàn tiếp cho chúng ta nghe. Nếu đức ngài không phải lên đường thượng kinh gấp, thì ngày mai, cũng vào giờ khắc này, sẽ có người gọi mi tới dinh này. Kẻ dẫn đường cho mi hôm nay ngày mai sẽ đến đón. Ta chỉ có một điều căn dặn người là

chuyến bề trên ngự đến vùng Akamagaseki này, người không được hé môi cho ai. Đức ngài vi hành tới vùng này nên không muốn trong hay ngoài biết. Hôm nay như thế là xong, người có thể lui về chùa được rồi.

Hôichi rập mình chào xong, bàn tay thị nữ lại dắt chàng ta ra tận cửa, ở đó, người tùy giả lúc nãy đã đợi để đưa hân về chùa. Vũ sĩ đưa Hôichi trở lại mái hiên chùa, rồi từ giã quay về. Lúc Hôichi trở lại chùa trời đã sáng bạch nhưng việc anh ta qua đêm ở ngoài, chẳng có ai để ý. Hòa thượng coi bộ đêm đó về khuya lắm, tưởng là chàng mù đã đi ngủ từ lâu nên chẳng bận tâm. Sáng hôm sau, Hôichi có nằm nướng một chút lấy sức nhưng

cái chuyện kỳ lạ đêm qua, anh ta không để lọt ra ngoài một tiếng.

Nửa đêm hôm đó, người vũ sĩ lại đến tìm Hôichi đi trình tấu ở chỗ các bậc tôn quý hội họp, và cũng như đêm trước, chàng thu lượm được muôn ngàn lời tán tụng. Tuy nhiên, trong lúc Hôichi đi đánh đàn, ở chùa người ta bỗng phát giác sự vắng mặt của chàng mù. Khi về chùa lúc hừng sáng, chàng ta được gọi đến trước mặt sư cụ. Sư cụ không bằng lòng chút nào, luôn miệng trách mắng:

– Hôichi, ta nói điều này chỉ vì ta lo cho ngươi thôi. Đã mù lòa, một thân một mình mà bỏ chùa đi đâu suốt đêm đến sáng. Thật không có gì nguy hiểm hơn. Nếu có đi đâu

sao không bảo tụi nhỏ đưa nào nó dắt đi mà tự ý đi một mình như vậy. Thế chớ đến nay, người đã đi những đâu?

– Bạch sự cụ thứ lỗi cho con. Chỉ vì con có chút việc riêng mà ban ngày ban mặt không thu xếp xong phải kéo đến tối đây ạ.

Hòa thượng coi mọi Hôichi không chịu nói thực, cụ không bức mình mà chỉ ngạc nhiên. Đây là chuyện không bình thường chút nào, hẳn có lý do chi đây. Hoặc giả chàng mù này đang gặp chuyện gì chẳng lành, bị ai lừa lọc gì chẳng. Lo thì lo nhưng hỏi thêm không tiện, hoà thượng chỉ còn biết ra lệnh cho mấy điệu phải trông chừng nhất cử nhất động của chàng mù. Hể

mà đến đêm Hôichi còn bỏ chùa đi đâu nữa thì phải tức tốc theo dõi.

Đêm ấy, khi Hôichi vừa ra khỏi chùa thì đã có người biết. Mấy chú tiểu chú điệu liền xách lồng đèn theo dấu anh chàng. Thế nhưng trời đang mưa, đường tối mịt. Bọn nhà chùa vừa ra tới ngõ lớn thì đã hút mất bóng Hôichi. Làm như thế Hôichi có chuyện phải nhanh chân đi gấp. Không thấy đường mà đi được nhanh như thế thật có trời mới hiểu, nhất là đường sá gập ghềnh. Bọn nhà chùa bèn thử xuống dưới xóm, đến những nhà Hôichi quen biết xem hắn ta có ghé đó không. Họ điếm từng nhà hỏi thăm, không sót đâu cả thế mà chẳng ai rõ tung tích chàng mù. Lúc không còn biết đi đâu mới theo ven bãi lui

gót trở lại chùa thì họ chợt hoảng kinh. Trong khu nghĩa địa chùa A Di Đà, bỗng văng vẳng tiếng tì bà đồn dập. Phía khu mộ địa tối om vẫn chập chờn đôi ba ánh lửa ma trôi như mọi hôm. Theo ánh lửa đèn lồng, bọn trai trẻ nhà chùa rốt cục tìm ra Hôichi trong nghĩa địa. Giữa cơn mưa tầm tã, Hôichi đang ngồi thẳng lưng trước lăng Thiên Hoàng Antoku, tay đàn miện hát, dáng điệu đau đớn thiết tha, kể sự tích cuộc tranh chiến ở Dan no Ura. Chung quanh Hôichi toàn là bia, là mộ, ngổn ngang gò đồng, và trên đó, hàng hàng lớp lớp những ngọn lửa quỷ lạnh lẽo chập chờn. Từ trước đến giờ, chắc hẳn chưa có ai thấy một nơi nào mà ma trôi tụ tập nhiều như ở đây.

– Chú Hôichi ời, chú ời!

Bọn trai trẻ gào lên.

– Chú Hôichi ời, ma nó ám chú rồi!

Chàng mù như không đếm xỉa gì đến lời nói đó. Không những thế, chàng ta càng mạnh tay đàn, cao giọng hát, dồn hết tâm lực như kể truyện trận quyết chiến Dan no Ura. Bọn nhà chùa nắm vai Hôichi, lay lấy lay để và nói như thét vào tai:

– Chú Hôichi, chú Hôichi ời, theo bọn tôi về chùa thôi!

Bỗng lúc đó, Hôichi quay lại chúng, nói như mắng:

– Trước mặt bậc cao quý như

thế này mà chúng mày dám ồn ào.
Coi chừng mất đầu đấy nhé!

Lời nói chẳng ăn nhập gì đâu vào đâu làm bọn trai trẻ nhà chùa không khỏi phì cười. Đã đến mức này thì họ biết Hôichi gặp đúng của gì rồi. Họ bèn hè nhau dùng sức kéo Hôichi dậy và bốc hấn về chùa. Theo lời dạy của sư cụ, họ thay quần áo khô và cho hấn ăn hấn uống. Thế rồi hòa thượng giục Hôichi phải tường trình về hành vi lạ lùng của hấn.

Ban đầu, Hôichi còn trù trù không muốn nói nhưng cuối cùng, nghĩ đến sư cụ xưa nay vẫn chu đáo với mình, mà mình lại làm phiền, mới đem tình thực giải bày. Từ chuyện người samurai nửa

đêm đến tìm mình cho đến những chuyện gì đã xảy ra từ đó đến nay, đều thuật lại cho nhà sư.

Hòa thượng lúc đó mới nói:

– Hôichi, thật tội nghiệp cho người. Người đang gặp nạn lớn đấy. Khổ nỗi là người không chịu kể cho ta chuyện này sớm hơn. Trăm điều nguy khốn xảy đến cho người cũng vì do cái tài đánh đàn tì bà. Tuy nhiên, lúc này người phải tỉnh táo để tìm cách chấm dứt cơ sự này. Mấy đêm nay người chẳng đi đánh đàn ở nhà ai cả, chỉ ra ngồi ở khu mả họ Taira trong nghĩa trang nhà chùa đó thôi. Thật ra, hồi hôm, bọn nhỏ nó tìm ra người giữa đêm mưa trước lăng thiên hoàng Antoku đấy. Có thể là ma

dẫn lối quỷ đưa đường cho người nhưng những gì người đã gặp đều là huyền ảnh thôi. Một khi đã nghe lời ma quỷ thì chúng sẽ trói buộc người mãi mãi. Nay đã đến tình cảnh này chỉ còn có cách không bao giờ chịu nghe theo chúng nữa, nếu không có ngày chúng phanh thây. Thật đấy, chẳng chóng thì chầy chúng sẽ giết người thôi... Mà này, Hôichi, hôm nay lại có đàn việt mời đi cầu siêu suốt đêm, bắt buộc ta phải rời chùa, không thể ở bên người được. Dầu sao, trước khi đi ta cũng sẽ viết kinh lên trên người để làm bùa hộ mạng cho người.

Trước khi tắt nắng, hòa thượng bảo Hôichi phơi trần ra rồi cùng tăng sĩ trông việc sổ sách kho đụn, cả hai lấy bút lông xúm lại viết

kinh lên người chàng mù. Từ ngực đến lưng, cả trên đầu, trên mặt, tay chân, cùi chỏ... ngay cả gan bàn chân cũng được chép đầy Ban Nhược Tâm Kinh, coi như toàn thân không thiếu chỗ nào. Chép kinh xong, hòa thượng mới ôn tồn:

– Đêm nay, khi ta đi xong, người nhớ ra ngồi chỗ hàng hiên hậu liêu mà chờ. Tất nhiên ma kia sẽ đến đón. Thế nhưng dù có chuyện gì xảy ra chẳng nữa, nhất thiết người không được trả lời, không được động đây. Cứ cầm như hến, ngồi đấy thiền định theo phép Tam Muội, chuyên tâm vô niệm cho ta. Hễ người rục rịch hay mở mồm là người tới số đó nhé. Nói vậy chứ người đừng sợ hãi gì, có gì xảy ra cũng chớ mở miệng kêu cứu, kêu

cứu chỉ tổ chết sớm. Cứ làm đúng từng li từng tí lời ta căn dặn thì người sẽ thoát hiểm từ đây.

Tối đến, hòa thượng cùng tăng sĩ thủ kho ra đi. Hôichi đúng lời sự cù dặn, ra ngồi trước hàng hiên. Chàng mù đặt cây đàn tì bà trên sàn ván, ngồi nghiêm trang nhập định. Tâm thần yên ắng, không một tiếng ho khế, không một hơi thở mạnh. Cứ như thế, Hôichi ngồi chờ từ giờ này sang giờ khác. Dần dà, đã nghe tiếng chân bước từ chỗ phía khách vắng lai tiến về phía mình. Tiếng chân đi ngang cửa gỗ, thông qua khu vườn đến bên hàng hiên, dừng lại trước mặt Hôichi.

– Hôichi!

Vẫn cái giọng khỏe, oang oang, cất tiếng gọi. Thế nhưng lần này, chàng mù nén thở, im tiếng, châu thân bất động.

– Hôichi!

Tiếng quát lần thứ hai lạnh lạnh rợn người. Lần thứ ba nó trở nên hần học.

– Hôichi!

Hôichi vẫn ngồi im như tượng đá. Giọng nói kia không giữ được sự bức bối:

– Không trả lời! Quái! Thằng khốn nạn kia nó biến đi đâu nhỉ?

Tức khắc đã nghe tiếng chân bước thô bạo lên hiên. Tiếng chân xấp gần Hôichi rồi bỗng nhiên khựng lại. Hôichi cảm thấy trống

ngực đập thình thịch, người run lấy bầy. Bên cạnh, vẫn không có một tiếng động nào.

Thoạt nhiên, cái tiếng nói thô bạo kia bỗng ghé sát bên tai chàng mù:

– Tì bà thì có mà nhạc sĩ tì bà không thấy. Chỉ có hai cái lỗ tai treo ở đây! ... Có tai mà không nghe để trả lời. Chắc muốn trả lời mà không có miệng. Cả người chỉ còn lại cặp tai! ... Được rồi, đến thế này thì ta chỉ còn cách đem cặp tai này cho bề trên để có chứng cứ là ta đã làm đúng mệnh lệnh của ngài.

Chỉ trong một sát na, Hôichi đã cảm thấy hai ngón tay cứng như thép nguội giật lấy tai hắn ta, rồi xoẹt, hai tai đã đứt lìa. Khỏi phải

nói chàng mù đau nhói đến tâm can nhưng cần rằng không thốt nửa lời. Tiếng chân kia từ từ bước xuống khỏi hàng hiên, đi qua khu vườn, xa dần về phía cổng hậu rồi mất hút. Hôichi cảm thấy hai bên đầu có cái nước gì nóng nóng đang ròn ròn chảy xuống nhưng vẫn không dám đưa tay lên sờ.

Tờ mờ đất, hòa thượng mới khăn gói về chùa. Đến nơi, cụ đã tức tốc chạy xuống phía hiên hậu liêu. Bỗng sư cụ dẫm lên cái gì nhòe nhóp, trượt chân suýt ngã. Rồi cụ bỗng hoảng hốt vì dưới ánh sáng ngọn đèn lồng, đó là một vũng máu. Nhìn ra thì trên hàng hiên, Hôichi vẫn ngồi chính tọa trong tư thế nhập định, từ vết thương, máu nhỏ xuống nhuộm đỏ cả người.

– Hôichi đó hả! Sự cụ ngạc nhiên kêu – Trời Phật ơi, làm sao đến nỗi bị thương thế này ?

Nghe tiếng hòa thượng, Hôichi biết nguy hiểm đã qua, bật lên khóc rồi bù lu bù loa kể sự thể những gì xảy ra đêm qua.

– Tội nghiệp ơi là tội nghiệp !

Hòa thượng không cầm được tiếng than.

– Trăm sự cũng tại ta bất cẩn. Viết kinh lên khắp người của người mà lại không viết lên tai. Thấy chỗ tai hẹp, khó viết ta mới cậy thủ kho viết giùm, mà chính ta cũng chẳng chịu kiểm xem hẳn có viết cho chưa. Để đến nỗi này là do ta sơ ý... Nhưng có hối cũng đã muộn, điều gấp rút bây giờ là trị liệu cho

người chóng bình phục. Hôichi, chớ có buồn nữa, phải vui lên vì kể từ nay, tai qua nạn khỏi rồi. Chắc hẳn ma quỷ chẳng còn đến đây hạch sách quấy nhiễu người nữa đâu.

Nhờ lương y tận tâm, chẳng bao lâu, vết thương của Hôichi đã lành lặn. Câu chuyện kinh dị xảy đến cho chàng mù được đồn đãi nhanh chóng, danh tiếng chàng nổi lên như cồn. Bao nhiêu nhà giàu có cao quý đua nhau tới vùng Akamagaseki để thưởng thức ngón đàn của chàng, thi nhau cho vàng tặng lụa. Chẳng mấy lúc Hôichi trở thành giàu có. Thế nhưng vì câu chuyện quái dị kể trên mà Hôichi mang cái hỗn danh là “chàng Hôichi cụt tai”.

Nguyên tác : Hirai Teiichi dịch
Lafcadio Hearn (từ Anh ra Nhật)
Người dịch : Nguyễn Nam Trân (từ
tiếng Nhật) (đã đăng ở Hợp Lưu)

Chú thích

(1) Cuộc thư hùng giữa hai giòng họ quyền thần Taira, (Bình, còn gọi là Heike (Bình gia)) và Minamoto (Nguyên, còn gọi là Nguyên thị (Genji)) thời trung cổ Nhật Bản, cũng giống như những cuộc tranh phong Trịnh Nguyễn, Lê Mạc của ta. Tháng 3 năm 1185, danh tướng Yoshitsune nhà Minamoto đánh tan đoàn chiến thuyền Taira ở Dan no Ura và mở màn cho chính trị mạc-phủ Kamakura. Cả một nhà Taira bị diệt vong, thiên hoàng

Antoku (cháu ngoại họ Taira, tuổi hãy còn thơ) cũng chết trong trận thủy chiến. Sinh hoạt của hai giòng họ đã để lại những cổ điển bất hủ như *Genji monogatari* (Nguyên thị vật ngữ), một tác phẩm phong lưu được coi như truyện Kiều của Nhật, hay anh hùng ca *Heike monogatari* (Bình gia vật ngữ).

